

Arrest

nr. 223 279 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen die verzoekster ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) de door haar voorgelegde documenten geen ander licht wierpen op deze appreciatie, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bleek dat de UNRWA heden nog steeds bijstand leverde aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en (iv) dat er toen in Libanon geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door deze Raad bij arrest nr. 146 976 van 3 juni 2015.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe elementen aanhaalt die geen verband houden met haar eerder verzoek. Zij verklaarde thans niet naar Libanon te kunnen terugkeren omdat haar schoonfamilie haar kinderen wilt afnemen. Zij haalde voorts een vrees aan te worden gedood door haar grootvader en haar ooms. Zij vreest dit alles omdat zij tegen de wil van haar schoonfamilie met haar echtgenoot is gehuwd. Voorts haalde zij nog aan dat haar grootvader niet met haar wilt praten. Tot slot wees zij er nog op niet naar Palestina te kunnen terugkeren gezien de oorlog tussen Israël en Palestina. Zij heeft geen documenten bij ter staving van haar verzoek.

Op 23 december 2016 besliste de commissaris-generaal in het kader van haar tweede verzoek tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Haar beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 184 890 van 30 maart 2017 aangezien deze beslissing werd ingetrokken en haar beroep bijgevolg doelloos was geworden.

Op 29 mei 2017 werd vervolgens opnieuw beslist tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 197 662 van 10 januari 2018 werd deze beslissing vernietigd door de Raad temeer daar zij stukken voorlegde waaruit blijkt dat minstens één van haar kinderen de Belgische nationaliteit heeft en dit element niet in aanmerking werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken werden overgemaakt aan het CGVS en bevinden zich thans in het administratief dossier. Het betreft: een kopie van de gezinssamenstelling, een kopie van een attest van (Belgische) nationaliteit en een kopie van een Belgische geboorteakte.

Op 7 februari 2018 besliste de Commissaris-generaal vervolgens opnieuw tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De Raad besloot bij arrest nr. 209 125 van 10 september 2018 deze beslissing weerom te vernietigen daar de beschikbare informatie, die door het CGVS aan de beslissing, werd toegevoegd, niet de nodige garanties bood om te besluiten dat zij en haar kinderen, waarvan minstens één over de Belgische nationaliteit beschikt, daadwerkelijk zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon en zich daar terug onder de bescherming van UNRWA kunnen stellen. De Raad wees tevens nog op de zeer precare situatie in het vluchtelingenkamp Ain al Hilwa, zoals bleek uit de COI Focus van 8 januari 2018. Haar dossier werd vervolgens terug overgemaakt aan het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster in het kader van onderhavig verzoek, geen verklaringen heeft afgelegd en evenmin documenten neerlegt die de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal en de Raad genomen in het kader van haar vorig verzoek kunnen ombuigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Zo verzoekster voorhoudt dat het CGVS haar diende uit te nodigen voor een nieuw interview om de huidige situatie beter te begrijpen, wijst de Raad er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel (oud) 51/8 van de Vreemdelingenwet verzoeksters tweede asielaanvraag heeft geregistreerd en van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld (adm.doss., “Verklaring meervoudige aanvraag”). Na het verhoor kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij heeft nagelaten (adm.doss., “Verklaring meervoudige aanvraag”, vraag 21). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk haar nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen en zij de mogelijkheid gekregen heeft om de recente ontwikkelingen te duiden. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster ook in het verzoekschrift niet concretiseert welke bijkomende toelichtingen zij dan wel zou hebben gegeven bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag, daar zij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat de exacte reden waarom haar schoonfamilie haar opeens wensen te doden en haar kinderen te ontnemen, haar ook niet duidelijk zijn.

6. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat zij noch haar echtgenoot in het kader van hun vorig verzoek enige melding gemaakt hebben van problemen met haar familie, schoonfamilie en dat zij tegen de wil in van haar schoonfamilie met haar man is gehuwd. Verzoekster tracht dit gegeven evenwel te vergoelijken door te stellen dat men in de Islam de familie en de schoonfamilie moet eren en dus in principe niet over hen mag slecht praten, doch dit verklaart, noch rechtvaardigt het in het kader van hun vorig verzoek volledig onvermeld laten van de problemen met haar familie, het huwen met haar man tegen de wil in van haar schoonfamilie en de problemen die ermee gepaard gingen met de schoonfamilie. De medewerkingsplicht vereist immers van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het verzoek op zich is overigens al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een verzoek geschiedt in vertrouwen; verzoeksters uitleg dat men in de Islam geen kwaad mag spreken over de familie en de schoonfamilie kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het verzoek te debiteren. Dat de situatie met haar schoonfamilie toen nog niet geëscaleerd was, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster had minstens melding moeten maken van de problemen die er toen wel al waren, quod non. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot inzake hun vorig verzoek blijkt dat haar schoonfamilie hen altijd geholpen heeft, zowel financieel als op vlak van huisvesting (gehoorverslag 26 september 2014, 6; gehoorverslag M.M. 25 september 2014, 5,11). Ook kon zij met haar echtgenoot bij haar grootouders blijven na hun huwelijk en liet zij haar dochtertje R. in goede zorgen bij hen achter toen zij Libanon verliet (gehoorverslag M.M. 25 september 2014, 13). Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die deze pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen. Haar uitleg dat de steun die haar schoonfamilie bood nooit gericht was aan haar, maar alleen aan haar echtgenoot of kinderen, doet geen afbreuk aan het feit dat zij geholpen werden en zij nooit enige melding gemaakt hebben van enige problemen met haar schoonfamilie.

7. Verzoekster betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de preciaire situatie in Ain al Hilwa: "Waar u voorts nog verwijst naar de preciaire situatie in Ain al Hilwa, moet tot slot worden opgemerkt dat u ook geenszins heeft aangetoond dat u zich met uw gezin, eventueel tijdelijk, niet elders in Libanon buiten het vluchtelingenkamp zou kunnen vestigen. Immers, uit zowel uw verklaringen als ook de verklaringen afgelegd door uw echtgenoot in het kader van jullie eerste verzoek blijkt dat jullie voor jullie vertrek uit Libanon bij verschillende familieleden konden inwonen alsook steun van hen kregen. Zelf heeft u immers nooit in het vluchtelingenkamp gewoond. Voor uw huwelijk woonde u bij uw grootouders in Wardaniya. Uw echtgenoot verliet Ain al Hilwa in juni 2012 en verbleef vervolgens, samen met u, nog ruim een jaar op verschillende plaatsen in Libanon buiten het kamp. Zo verbleef hij voor jullie huwelijk bij een oom in Saida. Na jullie huwelijk in september 2012 gingen jullie in een eigen appartement in Saida wonen. Omwille van een inbraak - in het kader van uw eerste verzoek werd echter uitdrukkelijk geoordeeld dat uit niets bleek dat het hier om meer dan een criminele daad ging waarbij jullie appartement willekeurig werd uitgekozen - konden jullie vervolgens terecht bij uw grootouders in Wardaniya. Na anderhalve maand trokken jullie in in de woning van een oom van uw echtgenoot in Wardaniya en uw echtgenoot maakte zich hier zowat dienstig als de conciërge. Los van het feit dat jullie bij verschillende familieleden terecht konden voor het vinden van onderdak, bleek voorts dat jullie ook financieel de nodige ondersteuning kregen. Buiten het kamp werkte uw echtgenoot immers een tijdje als elektricien en later kon hij als conciërge aan de slag in de woning van zijn oom (zie supra). Sinds 10 oktober 2012, en dit tot aan jullie vertrek, kregen u en uw echtgenoot bovendien 300\$ per maand van de oom van uw echtgenoot. Voorts bleek ook dat uw schoonfamilie jullie reis - in totaal een bedrag van 12.000 à 13.000\$ - betaalde. Tot slot verlieten uw schoonouders Ain al Hilwa en sindsdien verhuren ze hun woning. Zelfs vonden ze onderdak in een woning buiten het kamp (zie verklaringen CGVS 1ste VIB en verklaringen CGVS 1ste VIB echtgenoot). U toont geenszins aan dat u en uw gezin ingeval van een terugkeer niet opnieuw bij uw (schoon)familie zouden terecht kunnen dan wel steun van hen zouden kunnen krijgen om jullie, eventueel tijdelijk, buiten het vluchtelingenkamp te vestigen en er een bestaan uit te bouwen."

8. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Libanon en meer specifiek in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ain al Hilwa, betwist en rapporten en persartikels bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat deze informatie in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. Niettegenstaande uit de informatie bijgebracht door verzoekster en vervat in het administratief dossier blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele veiligheidssituatie in

Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, van die aard is dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

9. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, voert verzoekende partij aan dat uit de informatie blijkt dat er in Ain al Hilwa nog altijd veel problemen zijn zodat zij en haar gezin niet terug kunnen keren, temeer zij een kind heeft die Belgisch is, zij geen bestaansmiddelen hebben, en er ernstige problemen zijn met de schoonfamilie. Verzoekende partij is van oordeel dat er wel aanleiding is om haar zaak terug te sturen naar het CGVS.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 10 april 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij komt immers niet verder dan het volharden in hun precare levensomstandigheden in Ain al Hilwa en in de problemen met de schoonfamilie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij een Belgisch kind heeft en daarom niet terug kan, verwijst de Raad naar de aangaande motivering in de bestreden beslissing:

"Wat betreft het feit dat één van uw kinderen over de Belgische nationaliteit beschikt, een feit dat wordt gestaafd door de stukken die u bij uw verzoekschrift voegde voor de RvV en die vervolgens aan het

CGVS werden overgemaakt, moet worden geoordeeld dat zulks evenmin volstaat om in uw hoofde te besluiten tot de toekenning van internationale bescherming. In casu dient te worden verwezen naar de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat Cedoca op 14 juni 2017 telefonisch het Libanese consulaat in Brussel en de Palestijnse consul in Libanon contacteerde. Beiden stellen dat de minderjarige kinderen van door UNRWA geregistreerde vluchtelingen die de Belgische nationaliteit bezitten zonder problemen kunnen terugkeren met hun ouders naar Libanon, waar zij eveneens verblijfsrecht hebben. De ouders dienen desgevallend contact op te nemen met de Libanese ambassade teneinde de nodige formaliteiten te vervullen. Mogelijks moet de Belgische geboorteakte gelegaliseerd worden en/ of een Libanees reisdocument worden aangevraagd, afhankelijk van de specifieke situatie en de reeds vervulde formaliteiten. Ook UNRWA zelf bevestigde de mogelijkheid tot terugkeer van bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen alsook van hun kinderen, zelfs als deze over de Belgische nationaliteit beschikken. Zo stelt de eveneens aan uw administratief dossier toegevoegde informatie dat het bij UNRWA geregistreerde personen toegestaan is om opnieuw beroep te doen op UNRWA-bijstand ingeval van terugkeer naar UNRWA-gebied. Het feit dat iemand bij de terugkeer (een) kind(eren) heeft die over de Belgische nationaliteit beschikken, wijzigt hier niets aan. Blijkt immers uit de beschikbare informatie eveneens dat kinderen van een Palestijnse, als vluchteling geregistreerde, vader zich eveneens als Palestijnse vluchteling bij UNRWA kunnen registeren.

Gezien uw echtgenoot een bij UNRWA geregistreerde vluchteling is, zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat uw kind(eren), dat (die) over de Belgische nationaliteit beschik(t)(ken), zich ingeval van terugkeer naar Libanon niet eveneens bij UNRWA zal/zullen kan/kunnen registreren en vervolgens geen aanspraak zal/ zullen kunnen maken op UNRWA-bijstand. Evenmin toont u aan dat u, als Palestijnse vluchteling met minstens één kind dat over de Belgische nationaliteit beschikt, bij een terugkeer niet opnieuw bij UNRWA zal terechtkunnen voor het verkrijgen van bijstand. U brengt ook zelf geen elementen aan die aantonen dat uw situatie afwijkt van de hierboven weergegeven hangbare procedure."

Deze vaststellingen vinden alle steun in het administratief dossier en verzoekende partij weerlegt, noch betwist deze vaststellingen.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij vier nieuwsartikelen neer met betrekking tot de situatie in het vluchtelingenkamp Ain al Hilwa. De Raad wijst erop dat de preciaire veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Ain al Hilwa noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist wordt. In de bestreden beslissing wordt evenwel vastgesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij zich met haar gezin, eventueel tijdelijk, niet elders in Libanon buiten het vluchtelingenkamp zou kunnen vestigen: "Immers, uit zowel uw verklaringen als ook de verklaringen afgelegd door uw echtgenoot in het kader van jullie eerste verzoek blijkt dat jullie voor jullie vertrek uit Libanon bij verschillende familieleden konden inwonen alsook steun van hen kregen. Zelf heeft u immers nooit in het vluchtelingenkamp gewoond. Voor uw huwelijk woonde u bij uw grootouders in Wardaniya. Uw echtgenoot verliet Ain al Hilwa in juni 2012 en verbleef vervolgens, samen met u, nog ruim een jaar op verschillende plaatsen in Libanon buiten het kamp. Zo verbleef hij voor jullie huwelijk bij een oom in Saida. Na jullie huwelijk in september 2012 gingen jullie in een eigen appartement in Saida wonen. Omwille van een inbraak - in het kader van uw eerste verzoek werd echter uitdrukkelijk geoordeeld dat uit niets bleek dat het hier om meer dan een criminele daad ging waarbij jullie appartement willekeurig werd uitgekozen - konden jullie vervolgens terecht bij uw grootouders in Wardaniya. Na anderhalve maand trokken jullie in in de woning van een oom van uw echtgenoot in Wardaniya en uw echtgenoot maakte zich hier zowat dienstig als de conciërge. Los van het feit dat jullie bij verschillende familieleden terecht konden voor het vinden van onderdak, bleek voorts dat jullie ook financieel de nodige ondersteuning kregen. Buiten het kamp werkte uw echtgenoot immers een tijdje als elektricien en later kon hij als conciërge aan de slag in de woning van zijn oom (zie supra). Sinds 10 oktober 2012, en dit tot aan jullie vertrek, kregen u en uw echtgenoot bovendien 300\$ per maand van de oom van uw echtgenoot. Voorts bleek ook dat uw schoonfamilie jullie reis - in totaal een bedrag van 12.000 à 13.000\$ - betaalde. Tot slot verlieten uw schoonouders Ain al Hilwa en sindsdien verhuren ze hun woning. Zelfs vonden ze onderdak in een woning buiten het kamp (zie verklaringen CGVS 1ste VIB en verklaringen CGVS 1ste VIB echtgenoot). U toont geenszins aan dat u en uw gezin ingeval van een terugkeer niet opnieuw bij uw (schoon)familie zouden terecht kunnen dan wel steun van hen zouden kunnen krijgen om jullie, eventueel tijdelijk, buiten het vluchtelingenkamp te vestigen en er een bestaan uit te bouwen." De informatie aangaande de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Ain al Hilwa vermag geen afbreuk te doen aan voormelde concrete vaststellingen in deze zaak omtrent de beoordeling van het (tijdelijk) verblijfsalternatief buiten Ain al Hilwa in hoofde van verzoekende partij.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS